

Deze moeder met twee kinderen vluchtte het maisveld in bij Wijster

Versie: 2020-07-11

Op 8 juli vluchtte een moeder met haar twee kinderen het maisveld in. Uit angst voor de politie. Een verhaal met politiehonden, politiedrones, en het zonder onderscheid insluiten en opjagen van burgers. Twee dagen later plaatste Inge Borg deze tekst in de FDF [Facebook groep](#):

Ik werd van de week benaderd door een lief gezin, wat compleet overstuur was van wat er gebeurt is afgelopen week in Wijster. Zij wilden graag hun verhaal met ons delen, en hebben mij gevraagd of ik dit wilde plaatsen. Hun naam is bij mij bekend, maar dit gezin wil verder liever anoniem blijven.

Het verhaal heb ik (Evert) een beetje geredigeerd. Denk daarbij aan puntjes, komma's, en regeleinden. Hier en daar heb ik wat overbodige woorden weggehaald, of andere minimale taalcorrecties uitgevoerd. Ook heb ik een paar afbeeldingen toegevoegd – Anita, dankjewel! Deze tekst en de foto's zijn bedoeld voor publiek gebruik.

Boerenprotest Wijster 8 juli 2020

Wat er gisteren in de ochtend is gebeurd is zowat niet te beschrijven.

Wij hebben hier twee jongens van 10 en 13 jaar. We ontvingen de berichten over de plannen om te gaan demonstreren bij Wijster. Die van 10 is zijn hele leven al met trekkers bezig en bij alle afgelopen demonstraties van het afgelopen half jaar deed hij mooi mee met zijn skelter. Die had hij dan volgehangen met zelfgeschreven kreten. Al rondjes rijdend op het schoolplein en in de buurt. Want hij steunt de boeren omdat hij later als hij groot is ook een boer wil worden, met een John Deere trekker, en alles erop en eraan.

We vroegen de jongens of ze het leuk zouden vinden om te gaan kijken bij Wijster. De kinderen hebben vakantie, dus waarom niet? De jongste is meteen zo blij en enthousiast dat hij mocht er een keer bij kon zijn... Spannend! Niet wetende hoe spannend het zou gaan worden...

We gingen met een bevriend stel en verzamelden in de vroege op een carpoolplaats waar al trekkers opgesteld stonden. In een colonne reden we achter de trekkers aan, in de vroege zigzaggend, alle weggetjes volgend, en steeds sloot er weer een trekker aan. De jongens vonden het mooi om te zien, zo mooi al deze trekkers achter elkaar.

We hadden de jongens uitgelegd dat boeren niet meer mochten demonstreren

met landbouwvoertuigen en dat het best mogelijk was dat we politie tegen zouden kunnen komen. Wat gaat er dan gebeuren, wilden de jongens weten? Nou dat was best simpel vonden wij als ouders. Als ze ons weg zouden sturen dan zouden we gewoon gaan. Wij deden tenslotte niks verkeers. We waren toeschouwer en met de auto. Al zouden we demonstreren – iets wat je niet doet met kinderen erbij vind ik persoonlijk omdat het dan gaat om grote mensen problematiek maar dat terzijde – dan waren wij met de auto en niet met een landbouwvoertuig. De kinderen achter in de auto waren gerustgesteld en waren ook niet bang voor de politie. Simpel gezegd: de politie is je vriend die helpt je als je hem nodig hebt en pakt boeven op, maar ze zijn wel heel interessant met hun hele uniform en auto's en zwaailampen. Ook dat vinden jongens vaak mooi om te zien, dus ze hadden er alleen maar meer zin in!

We kamen aan bij afvalverwerkingsbedrijf Attero en troffen landbouwvoertuigen aan die strategisch stonden opgesteld om de toestroom van vrachtwagens naar dat bedrijf tijdelijk te stagneren om aandacht te vragen voor het stikstofprobleem. Boeren moeten daar niet als enige voor opdraaien met de nieuwe maatregelen zoals minder eiwit in het voer enz. De boeren hebben zich in de loop van de tijd al zoveel moeten aanpassen of veranderen dat het boer zijn niet te doen meer is. Kortom ik zal heus niet alles weten van hun protest, maar dit waren de grote lijnen. Als ik daar ben als moeder met kinderen moet ik toch een beetje weten met welk doel ze staan.

Afbeelding 1: Blokkade door trekkers.

Er kwam zo nu en dan politie kijken en die gingen ook weer weg. Het was gemoedelijk en rustig, en de jongens liepen rond om te genieten van alle mooie trekkers die ze daar zagen.

De toegang werd geblokkeerd op twee punten, zo een kilometer uit elkaar. Vrachtwagens werden het terrein niet op of af gelaten, en de mensen van Attero waren al een keer komen kijken. Ze toonden begrip en legde zich erbij neer. Geen onvertogen woord. Ik vertel dit in dit verhaal alleen maar om aan te geven hoe de sfeer was en waardoor wij ons als ouders niet bewust waren van wat er boven ons hoofd hing te gebeuren. Als we daar maar enigen notie van hadden gehad waren we absoluut weggegaan!

We hadden ons ondertussen verplaatst en stonden bij de groep die de toegang blokkeerde vlakbij de boerderij van de familie die later het tafereel zou gaan worden van alles wat er stond te gaan gebeuren.

Afbeelding 2: Een lange rij vrachtwagens.

De eerste signalen dat er iets niet klopte was toen er een vrachtwagenchauffeur die binnen het gebied zijn vracht wagen had staan, weg wou gaan om aan zijn werkdag te beginnen. Zijn vrachtwagen stond binnen het afgezet gebied, maar zijn werkzaamheden hadden niks te maken met de boeren of Attero, dus werd hij door de boeren erdoor gelaten om aan het werk te gaan. We zagen hem een stukje oprijden maar heel ver kwam hij niet. Hij werd staande gehouden door de politie en mocht er niet langs. Wat en waarom? We snapte er niks van en omdat we de chauffeur kende besloten we ernaartoe te gaan om hem te helpen. Gewoon vriendelijk. Misschien wist de politie niet dat hij er niet bij hoorde of misschien geloofde ze hem niet. Anders mocht hij er toch gewoon door? De kinderen mochten van ons niet meelopen en bleven op een kleine afstand in de auto zitten. Misschien een onderbuikgevoel?

De weg was afgezet en niemand mocht het gebied nog verlaten of betreden, of je er nu wel of niet bij betrokken was. Er werd geen uitzondering gemaakt. We waren ingesloten door de politie en we mochten niet meer weg.

Oké, daar zit je dan met je kinderen! Ik begon lichte paniek te voelen. Teruggekomen bij de kinderen riepen die heel enthousiast “gaaf he mam al die politie!” Geïrriteerd zei ik “nou mama vind dit niet meer zo gaaf”, maar besepte meteen dat ik mijn angst niet op hen moest overbrengen, dus riep ik maar gauw dat ik het wel heel koud had.

Ik zei tegen mijn vriend dat ik wel heel bang aan het worden was. Hij met anderen om hem heen stelden mij gerust. We zouden heus zo wel weg mogen. Misschien was het wachten op wat meer politie. (Nog meer? Er was al zoveel!) Daarna zouden we gevraagd worden weg te gaan en moesten we hoogstens ons ID bewijs laten zien. Onze namen zouden genoteerd worden als dat je daar was geweest. Gelukkig, ze hadden ook gelijk. De politie mag ons toch niet zomaar vasthouden zonder dat ze aantoonbaar konden maken dat wij als gezin iets verkeerd hadden gedaan? Oké, misschien was het geen goed plan om te gaan kijken, dat had ik nu wel begrepen, maar dat is geen reden om ons vast te gaan houden toch? En zo dachten we dus met z’n allen.

Er kwam nog meer politie en ook meer berichten dat er ME onderweg was. ME, werkelijk? Nee dat moest wel een roddel of opstokerij zijn. Nog steeds gebeurde er onder de boeren weinig. Geen rellen of opstootjes onderling. Er was hier en daar wat muziek en koffie. Mensen aten een broodje en kletsten wat met elkaar.

De geruchten over de naderende ME werden steeds sterker er was al ME gesignaleerd. Uit Assen kwamen foto’s van verzamelde ME-ers. In mijn ogen werd de dreiging wel erg groot. Niemand kon nog weg. We zaten in een val en er werd overlegd. Wat nu? Ik zei tegen mijn vriend dat ik het liefste het gebied wilde verlaten, desnoods lopend met de kinderen. Als ik daar maar weg was met de jongens!

Er was inmiddels besloten de actie stop te zetten. We zouden allemaal naar het terrein gaan van de boerenfamilie. Dat was eigen terrein, privéterrein. Er was koffie voor iedereen en was een BBQ met broodjes en hamburgers. Alles zou buiten blijven, dus ook qua coronaregels was het na te leven. Alle trekkers trokken zich terug en parkeerden in alle rust en ordelijk hun voertuigen op het terrein. Niks geen gevaarlijke situaties. Alles ging rustig en in overleg.

Er waren twee incidenten geweest met de politie en de media berichtte dat dat de aanleiding was om de ME te sturen. Dit klopt absoluut niet met de tijdlijn. De ME was allang ingezet voordat de incidenten plaatsvonden.

Bij het ene incident was het volgens mij zo dat er een boer weg wilde gaan aangezien de actie stopte. Hij reed richting de politieblokkade, kreeg een boete, maar mocht er vervolgens nog steeds niet langs. De man wil weten op welke basis hij de boete kreeg en of zijn vrijheid werd belemmerd en was dus in gesprek. Daar kwamen anderen op af en ook een boer in een witte bus. Ik kon niet zien wat er allemaal gebeurde, daar was de afstand te groot voor. Ik begreep dat hij met de bus de politie te dicht had genaderd en de sleutels van zijn bus heeft moeten inleveren. De ander boer mocht ook het gebied niet uit en zo kwamen ze alle twee weer terug.

Wij besloten ook het terrein op te gaan. De andere keuze was met de kinderen te gaan lopen in de regen, niet wetende of je door zou worden gelaten of dat we desnoods stiekem door de bosjes moesten kruipen om langs de politie te komen. . . De keuze voor veiligheid op dat terrein met eten en drinken was dus al snel gemaakt.

Ze mochten de auto uit om even hun benen strekken. Mama was weer rustig. De actie was gestopt, Attero was weer open, en de ME zou wel weer terug gaan, dacht ik.

Er kwamen busjes van de politie onze kant op rijden en die stelden zich langs de weg op. Niet één, niet twee, nee het waren er veel, en ook de ME-busjes waren duidelijk te zien.

GELUKKIG ALLES IS NET OP TIJD GESTOPT!!!

We gingen met de jongens mee naar achteren om met ze een broodje hamburger te gaan eten. Er komen plots een aantal mensen onze kant op rennen, roepend: "ze komen er aan, ME!! Wegwezen!"

Er werd ook geroepen "gaskraan uit" en dat was ook wat mijn vriend met nog iemand anders deed. Hij draaide de gaskraan van de barbecue dicht en keerde zelfs de hamburgers nog een keer om, om te voorkomen dat er brand zou uitbreken.

De menigte was al voor ons uit gerend en ze renden allemaal een schuur in. Een paar verstopten zich of gingen een ander kant op. In het voorbijgaan hoorde ik nog mensen zeggen bij die schuur dat het niet meer coronaproof was, en dat ze nog verder in de val zouden komen te zitten.

Mijn vriend rende voorop met de twee jongens, en ik er achteraan. In totaal liepen er zo een 15 man met ons op. De een na de ander dook het maisveld in, en een paar renden gebukt door een sloot of greppel een heel eind verder het land in. Mijn vriend rende daar ook met de kinderen en ik er dus achter aan. Er stond blubber in de sloot en ik verloor al snel mijn schoenen. Ik pakte ze nog op, en op blote voeten ging ik verder. De afstand tussen mij en mijn gezin werd groter. Ik zakte steeds door mijn benen en voelde mij

verlamd door angst. Het enige wat er door mijn hoofd ging was *de kinderen*, de kinderen oh de kinderen. Ik zakte steeds in elkaar. Mijn vriend en kinderen stonden op het einde op mij te wachten en moedigden mij aan om op te schieten. Ik zei: “ga maar breng de kinderen in veiligheid”. Ik kon niet meer, ik was verlamd van angst... Ze gingen de greppel uit en doken het maisveld in, en weg waren ze.

Ik vond de kracht om verder te gaan en ook ik bereikte het einde van de greppel. Ik kroop eruit en zag politie al heel dichtbij en dacht dat ik te laat was. Ik dook alsnog de mais in, gewoon om dat je systeem al op de vlucht was dus ren je door. Ik verwachtte ieder moment te horen dat ik moest stoppen, maar dat gebeurde niet. Van uitputting zakte ik in elkaar. Daar heb ik even gezeten en kreeg berichten door van mijn vrienden. Ook zij waren de mais in gerend maar inmiddels al opgepakt door ME. Zij waren later gaan rennen dan ik, omdat ze eerst de schuur in waren gerend waren, en toen pas de mais in zijn gedoken. Het gaat dan om hoogstens een minuut verschil.

Hun berichten waren niet geruststellend en ik besloot weer verder de mais in te gaan. Inmiddels was ik mijn hele oriëntatie kwijtgeraakt. Via de app kreeg ik weer contact met mijn vriend. Met hun ging alles goed ook zij zaten nog in het maisveld en via locatie delen probeerde ik bij hun te komen. Wat er met mij aan de hand was snapte ik niet. Ik kon nauwelijks op mijn benen staan. Mijn benen voelden als gekookte spaghettisliertjes. Ik zakte steeds in elkaar op de grond. Ik was koud en nat en nog steeds op blote voeten. Ik gaf over en had diarree in het maisveld. Liever in het mais dan in mijn broek. Ik vertel dit stukje niet om er een vies smeug verhaal van te maken. Ik vertel dit omdat ik op dat moment zo in paniek was dat ik geen controle meer had over mijn lichaam. Ik wilde opstaan maar ik kon niet meer. In de tussentijd bleef ik in contact met anderen. Er werd mij verteld dat er honden het maisveld in waren gestuurd en dat iedereen werd opgepakt, ook kinderen. Ze hadden wapenstukken en de opgepakte boeren werden verzameld en door politie en ME omsingeld, zodat ze afgevoerd konden worden in busjes naar Assen of Groningen.

Natuurlijk waren er momenten dat ik rustig probeerde na te denken. Mijn lichaam weigerde wel, maar mijn hoofd niet. Moest ik gewoon teruglopen met de kinderen? Ik had toch een schoon geweten? We waren nu op de vlucht en maakte dat alles niet alleen maar erger? Waarom zijn we gaan vluchten in het begin? Ik kon dit alles alleen maar verklaren met de reden dat angst mijn raadgever was geweest. De beelden van hoe ME kan handelen zie je regelmatig op Facebook, en ook dat ze geen onderscheid maken. Of je er nou wel of niet daarbij hoort dat maakt niet uit, en het gaat allemaal gepaard met veel agressie. Dat staat mij vers in het geheugen.

Afbeelding 3: Politie tijdens de arrestatie.

Ik vond dat we nu veilig waren. Mochten ze ons toch vinden, dan zouden we ons meteen overgeven en niet tegenstribbelen.

Mijn vriend en de kinderen hadden mij inmiddels gevonden en gelukkig waren we weer bij elkaar. Met hun ging alles naar omstandigheden goed. We waren nog bij elkaar dat was ook voor hen een hele geruststelling. Ze hadden het inmiddels steenkoud en ze waren doorweekt van de regen. Maar het allerergste was: ze waren bang doodsbang. Mijn vriend vertelde nog dat op de plek waar zij hadden gezeten er op enkel meters afstand iemand was aangehouden door de politie. De stem van “stop, blijf staan en sta stil” hadden ze duidelijk gehoord, maar was niet naar hun gericht. Ze wisten nog niet wat er zich daar op de boerderij allemaal echt afspeelde, maar hoorde genoeg geluiden om zich heen. In totaal hebben we twee uur en drie kwartier in de mais doorgebracht. Bijna drie uur lang dat die kinderen in angst gezeten, doorweekt en doodstil.

De omgevingsgeluiden namen af, de drones waren niet meer te horen, er was geen geluid van autobanden meer om ons heen, en de honden hadden we ook al heel lang niet meer gehoord.

Ik had een goede vriendin van ons benaderd en die was met de auto van buitenaf naar ons toe gekomen. Ik durfde onze schuilplek niet te verlaten, maar mijn vriend zag dat we best ver weg waren van de geasfalteerde wegen, en dat we beter konden gaan lopen zodat we sneller opgepikt konden worden

met de auto. Hij is als eerste gegaan om de boel te verkennen. Al snel gaf hij door dat ik met de kinderen kon gaan volgen. We kwamen uit het maisveld en hadden eindelijk vrij zicht op de omgeving. We zagen veel voetstappen in de modder. Er waren ook duidelijk bandensporen te zien. We zagen geen mensen. Er was geen politie meer. We zijn over het land gaan lopen om de weg te bereiken. Al snel zagen we de auto van onze vriendin en konden we eindelijk onze natte doorweekte kleren uit doen. Wegrijden van hier... We waren ontsnapt! We waren veilig!

Omdat alle politie inmiddels was verdwenen zijn we de auto van ons en onze vrienden wezen ophalen. We kwamen nog één auto tegen die ook nog één of twee vluchtelingen bij zich had. Ik denk dat we één van de weinigen waren. Bij de auto stond ook nog een verslaggever. Hun mond viel open bij het zien van ons. Dat er toch nog mensen ontsnapt waren!

En zo blijven we achter met de vraag: *Waarom?* Als ik dit van te voren had geweten, dan waren we nooit maar dan ook nooit met de kinderen gaan kijken...

Afbeelding 4: Ingesloten op het politiebureau. Ook kinderen.